

РЕШЕНИЕ

№ 189

София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**Върховният административен съд на Република България - Второ
отделение, в съдебно заседание на двадесет и втори януари две хиляди и
двадесета година в състав:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Г	С
ЧЛЕНОВЕ: И.	Д
Е	К

при секретар И И с участието
на прокурора Г Х изслуша докладваното
от съдията И Д по адм. дело № 7071/2019. □

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Общински съвет Пловдив против решение № 944 от 23.04.2019г., постановено по адм.дело № 3511/2018г. по описа на Административен съд гр. Пловдив. Касаторът навежда доводи за недопустимост на обжалваното решение и моли за отмяната му.

Ответникът – Сдружение с нестопанска цел „ _____ “, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 ал. 1 от АПК, от страна, за която оспореното решение е неблагоприятно, поради което е допустима, а разгледана по същество е неоснователна като съображенията за това са следните:

С обжалваното решение Административен съд гр. Пловдив отменя чл. 44, ал. 4 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Община Пловдив, съгласно който при разпореждане с имот, физическите и юридическите лица, с изключение на държавата и нейните органи, заплащат на общината режийни разноски в размер на 3%, изчислени върху данъчната основа,

определенна по реда на чл. 46, ал. 2, т.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

За да постанови този резултат съдът излага съображения, че оспорения текст от подзаконовия нормативен акт е постановен при липса на мотиви и икономическа обосновка за определяне на таксата и нейния размер, както и че същият е в противоречие с материалния закон, поради което прави извод за неговата незаконосъобразност.

Обжалваното решение е допустимо.

Въпростът за правния интерес на сдружението да оспори подзаконовия нормативен акт е разрешение с определение, постановено по адм.д. № 15634/2018 г. по описа на Върховния административен съд, като изложените мотиви за наличие на правен интерес от обжалването се споделят и от настоящия състав. Следователно съдът е сезиран с редовна жалба, от лице с правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване акт, поради което като се произнася по оспорването първоинстанционният съд постановява допустимо решение.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон.

Законосъобразен е изводът на съда, че оспореният текст от наредбата противоречи на материалноправни норми от по-висока степен и следва да бъде отменен.

Като орган на местно самоуправление общинският съвет е компетентен да приема норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от изключителната компетентност на други органи, в сферите, очертани в разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от ЗМСМА, които включват и общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация (чл. 17, ал.1, т. 1 ЗМСМА). Правомощията на общинския съвет в областта на местните данъци, такси и цени на услуги следва да се изпълняват при стриктно спазване на регламентацията, възприета в съответните закони, тъй като съгласно чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България, данъците и таксите трябва да бъдат установени със закон, а разпоредбата на чл. 141, ал. 4 от Конституцията на Република България предоставя на общинските съвети правомощието да определят размера на местните такси по ред, установлен със закон. Анализът на разпоредбите, както и значението на понятията „установява“ и „определя“, изяснено с Решение № 10 от 26.06.2003 г. на КС на РБ по конст. дело № 12/ 2003 г., налагат заключението, че въвеждането, посочването на данъка или таксата следва да бъде направено със закон, а точното и ясно очертаване на всички белези на таксата е част от правомощията на общинските съвети. Следователно общинският съвет може да определи размер на такса, която е установена със закон, но не и самостоятелно да въведе такава.

В случая обжалвания текст на чл. 44, ал. 4 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на

26

община Пловдив предвижда, че при разпореждане с имот, физическите и юридическите лица, с изключение на държавата и нейните органи, заплащат на общината режийни разноски в размер на 3%, изчислени върху данъчната основа, определена по реда на чл. 46, ал. 2, т.1 ЗМДТ. Понятието „режийни разноски“ не е уточнено в наредбата на общинския съвет. Разноски с такъв характер са включени в §1, т. 15 от ДР на ЗМДТ, като част от пълните разходи на общината по предоставяне на услугата по смисъла на чл. 8 ЗМДТ, наред с разходите за работни заплати и осигуровки на персонала; както и материални, консултантски разходи; разходи за управление и контрол; разходи по събиране на таксите и други, имащи отношение към формирането на размера на таксата, определени конкретно от общинския съвет. Следователно по смисъла на разпоредбата режийните разноски са част от пълните разходи, които се покриват посредством съответната местна такса за услугата, която общината предоставя при разпореждане с имоти-общинска собственост. Съпоставката на разпоредбите налага заключението, че в обжалвания текст понятието „режийни разноски“ не е използвано в смисъла, посочен в закона като част от пълния размер на разходите, а с него е въведен размер на местна такса.

В случая, както първоинстанционният съд правилно приема, таксата в обжалвания текст е определена в противоречие с изискванията на чл. 7, ал. 1, на чл. 8, ал. 1 и с чл. 115а, ал. 1 ЗМДТ, според които местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата, включително разходите за изпълнение на задълженията на длъжностните лица с оглед на тяхната квалификация и разходвано работно време и целят да възстановят пълните разходи на общината. С наредбата размерът на таксата не е определен по посочения в закона начин, а е обвързан с цената на имота, която няма отношение с материално – техническите и административни разходи по предоставяне на услугата, още повече, че съгласно текста разноските по оценка на имуществото се заплащат от приобретателя отделно.

Действително, разпоредбата на чл. 111 ЗМДТ предвижда, че по производства за настаниване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти се заплаща такса. Таксата обаче следва да бъде определена по правилата, цитирани по-горе, което в случая не е направено, а също и с отделен подзаконов нормативен акт, приет на това основание чл. 9 ЗМДТ. Следователно систематичното място на обжалвания текст не е в Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета на основание чл. 8, ал. 2 от Закона за общинската собственост (ЗОС), а в тази по чл. 9 ЗМДТ. Този извод следва от чл. 12 от Закона за нормативните актове (ЗНА), който предвижда, че актът по прилагане на закон може да ureжда само материјата, за която е предвидено той да бъде издаден, както и от чл. 10 ЗНА, който предписва обществени отношения от една и съща област да се ureждат с един, а не с няколко

нормативни актове от същата степен. Ето защо като отменя обжалвания текст от наредбата Административен съд гр. Пловдив постановява решение в съответствие с материалния закон.

С оглед на изложеното Върховният административен съд намира, че обжалваното решение е допустимо и правилно. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция констатира, че същото е и валидно, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото, направеното своевременно искане за присъждане на разноски и приложените доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение следва да се осъди Община Пловдив да заплати на Сдружение с нестопанска цел „Български правозащитен алианс“ сумата 600 лв., представляваща направени по делото разноски в касационното производство.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение решение № 944 от 23.04.2019г., постановено по адм.дело № 3511/2018г. по описа на Административен съд гр. Пловдив.

ОСЪЖДА Община Пловдив да заплати на Сдружение с нестопанска цел „; ЕИК сумата 600 лв.,(шестстотин лева), представляваща направени по делото разноски в касационното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

